

49 Filipianëve – Trajtimi i konfliktit

Përgjatë librit të Filipianëve kemi qenë duke vëzhguar nxitje nga Pali për kishën që të jetë në unitet. Dëshiroj të dini që ndërsa kam qenë duke e studiuar sërish këtë libër dhe ju kam përcjellë këto mesazhe jam mahnitur si kurrë më parë prej kësaj teme themelore për unitetin. Gjithmonë i kam ditur vargjet dhe rëndësinë e tyre, por ndërsa kam menduar për Filipianët kam menduar më së pari si një letër falënderimi për ofertën që kisha i kishte dërguar Palit. E dija që ky ishte një libër me gëzim të madh për shkak se Pali flet kaq shumë për këtë temë. Por ashtu si ju thashë, jam sfiduar sërish prej gjithë atyre që ai thotë për unitetin në këtë libër.

Kjo temë ka qenë si një lumë i nëndheshëm që herë pas here del në sipërfaqe përgjatë këtij libri. Por tani, ndërsa Pali është duke e mbyllur këtë letër kjo temë del plotësisht në pah si një lumë i madh dhe i furishëm.

Le të shohim vargun që kemi për ditën e sotme. Tek Filipianët 4:2 Pali thotë:

“Bëj thirrje Evodisë, bëj thirrje gjithashtu Sintikës, të jenë të një mendje në Zotin.”

Pali flet për dy gra të cilat kishin një mosmarrëveshje. Kush ishin këto gra? Nuk e dimë. Cila ishte mosmarrëveshja e tyre? Edhe këtë nuk e dimë. Mos vallë ishte diçka që ishte e lidhur me shërbesën e kishës? Ndoshta, por nuk mund të jemi të sigurt. Mos vallë ishte diçka personale mes tyre dhe që tani kishte prekur gjithë kishën? Ndoshta, por sërish nuk e dimë. Gjithë sa dimë është që këto gra kishin një mosmarrëveshje me njëra-tjetrën e cila kishte marrë përmasa aq të mëdha sa që nxitja e përgjithshme e Palit për unitet tani bëhet një përgjërje specifike drejtuar këtyre dy grave.

A e mbani mend nxitjen e përgjithshme? Tek Filipianët 1:27 Pali thotë, “Ju veç, silluni në mënyrë të denjë në ungjillin e Krishtit, që, kur të vij e t’ju shoh, ose nga larg kur s’jam aty, të dëgjoj për ju se qëndroni fort në një frymë të përbashkët, duke luftuar bashkë me një shpirt për besimin e ungjillit.”

Tek Filipianët 2:2-4, Pali thotë, “atëherë e bëni të plotë gëzimin tim, duke pasur të njëjtin mendim, të njëjtën dashuri, një unanimitet dhe një mendje të vetme. Mos bëni asgjë për rivalitet as për mendjemadhësi, por me përulësi, secili ta çmojë tjetrin më shumë se vetveten. Mos mendojë secili për interesin e vet, por edhe atë të tjerëve.”

Pastaj në pjesën tjetër të kapitullit 2 Pali flet për përulësinë e Krishtit i cili e zbrazi veten dhe u përul; ai i thotë kishës të ketë të njëjtin qëndrim. Pali flet për veten si një ofertë pijesh që po derdhej për të tjerët dhe gjithashtu i thotë kishës që ai kënaqet në mundësinë që ka për të qenë një sakrificë për të tjerët dhe pastaj e nxit kishën duke thënë – gëzohuni edhe ju – me fjalë të tjera, ofrojeni veten tuaj si sakrificë për të tjetër.

Pali flet për Timoteun dhe thotë që ai është si një bir që i shërben të atit. Në vend që të fokusohet tek interesat e tij personale, ashtu si Pali edhe ai interesohet tek interesat e të tjerëve. Më në fund, Pali foli për Epafroditin që pothuaj sa nuk vdiq duke i shpënë Palit në Romë ofertën e kishës së Filipisë. Pali i tha kishës, “nderoni të tillë njerëz si ai.”

Nuk e di si mendoni ju, por kur unë lexoj për shembuj të tillë, i shoh interesat e mia si më të parëndësishme dhe motivohem me dëshirën për t'u bashkuar me të tjerët, në vend që të grindem për ndryshimet, shumica e të cilave as që ia vlen të diskutohen.

Këtu tek Filipianëve 4:2 Pali përdor të njëjtat fjalë që përdori tek Filipianëve 2:2. Ai u thotë këtyre dy grave “të jenë të një mendje në Zotin.” Çfarë do të thotë kjo, “të jenë të një mendje në Zotin”? Duhet të mbajmë mend që Pali tashmë na ka thënë se cila është mendja e Zotit. Ai na tha tek Filipianëve 2:5, “Kini në ju po atë ndjenjë/mendje/qëndrim që ishte në Jezu Krishtin.” Të jemi të një mendje në Zotin, së pari do të thotë që të kemi qëndrimin që kishte Krishti dhe tani Pali po u bën thirrje në mënyrë të veçantë këtyre dy grave që të kenë mendjen e Krishtit.

Kjo është një sfidë e madhe për kishën. Gjithmonë ka qenë sfidë e madhe. Sa shumë që trishtohet Zoti kur na sheh duke mos shfaqur qëndrimin e tij të përlësisë ndaj njëri-tjetrit.

Kisha e fundit ku kam qenë pastor, kurdoherë që bënim kurse për anëtarët e rinj për t'i orientuar me synimet dhe misionin e kishës tonë, gjithmonë përfshinim një deklaratë për ndjekjen e unitetit. Dëshiroj t'ju lexoj edhe juve. Ajo thotë:

Njerëzit vijnë në kishën e Hirit nga sfonde të ndryshme personale apo kishtare. Ne i mirëpresim të gjithë. Sidoqoftë, ka një lloj personi që nuk e inkurajojmë të bëhet pjesë e Kishës së Hirit – ky është personi që ka pasur probleme me një kishë tjetër dhe *nuk është përprjekur t'i zgjidhë ato*. Problemin mund ta kenë me pastorin, me një anëtar tjetër të kishës apo me vizionin dhe filozofinë e kishës.

Nëse keni një problem me një kishë tjetër, ne ju inkurajojmë të bëni gjithçka keni mundësi ta zgjidhni. Pali tha, *“Po të jetë e mundur dhe aq sa varet prej jush, jetoni në paqe me gjithë njerëzit.”* (Romakëve 12:18). Secili nga pastorët e Kishës së Hirit është i lumtur të flasë me ju për çfarëdo problemi që mund të keni dhe t'ju ndihmojë si të kemi mundësi!

Kushdo që vjen në kishë ka një sërë pritjesh. Disa prej këtyre pritjeve janë normale dhe të mira si për shembull *Pres të gjej disa miq të rinj dhe Pres që pastorët të japin mesazhe të përshtatshme për të më ndihmuar të rritem në Zotin*. Por të gjithë ne kemi edhe pritje jorealiste. Nganjëherë njerëzit mund të presin që kisha të bëjë për ta atë që vetëm Perëndia mund ta bëjë, d.m.th., të plotësojë çdo nevojë të tyre! Asnjë person mbi tokë dhe asnjë kishë nuk mund ta bëjë këtë gjë. Vetëm Perëndia mund ta bëjë! Kur ju vini në Kishën e Hirit, ju kërkojmë të na ndihmoni të ruajmë pritje reale dhe biblike për faktin se çfarë mund të bëjë dhe nuk mund të bëjë kisha për ju. Ndërsa Kisha e Hirit rritet në numër dhe pjekuri, ka për të pasur një kapacitet më të madh për të plotësuar nevojat e botës – përfshirë këtu edhe nevojat tuaja! Na ndihmoni të rritemi në këto mënyra!

Është gjithashtu e rëndësishme të mbajmë mend që asnjë kishë nuk është e përsosur! Nganjëherë njerëzit vijnë dhe përjetojnë një periudhë “muaj mjalti”. Ata mund të thonë, “Kjo kishë dhe këta njerëz nuk mund të bëjnë asnjë gabim! Këta janë më të mirët!” Sikur të ishte e vërtetë! Kisha e Hirit nuk është një kishë e përsosur. Pastorët nuk janë të përsosur. Anëtarët e saj nuk janë të përsosur. Ju kërkojmë që të tregoni hir ndaj njerëzve në këtë kishë kur nuk i arrijmë standardet biblike. Ju kërkojmë të luteni për ne, dhe nëse keni mundësi të na ndihmoni të rritemi në besimin tonë.

Në Kishën e Hirit përpiqemi të jemi të hapur. Për shkak se kemi mësuar të jemi të sigurt në dashurinë e Perëndisë për ne, nuk ka pse të pretendojmë të jemi dikush tjetër apo të përpiqemi t'u bëjmë përshtypje të tjerëve me aftësitë dhe arritjet tona. Kisha i përket Krishtit dhe ekziston për lavdinë e tij dhe jo tonën! Ne dëshirojmë që të gjithë ta dinë që është në rregull të kemi nevoja. Sërish, ne nuk pretendojmë që i kemi të gjitha gjërat në vijë. E dimë që as ju nuk i keni për shkak se njohim veten tonë! Ne nuk i kemi gjërat në vijë! Ju inkurajojmë të zhvilloni marrëdhënie besimi me të tjerët të cilëve mund t'u rrëfeni mëkatet tuaja, dhe që do të luten për ju në ato zona ku keni nevojë për ndihmë.

Pastorët, stafi, udhëheqësit e grupeve të vegjël dhe anëtarët e kuptojnë që të gjithë jemi në një udhëtim me Krishtin dhe që Ai po na ndihmon të gjithë ne të rritemi në besim dhe kuptim. Ne ju inkurajojmë të rriteni bashkë me ne në një mënyrë të përlutur, të hapur dhe të sinqertë.

Këtë gjë u kemi thënë për vite me radhë njerëzve të rinj që dëshironin të bëheshin pjesë e kishës tonë. Disa i kuptuan. Kurse disa të tjerë nuk i kuptuan. Një ditë po shihja një listë njerëzish që kishin vendosur të vinin në kurset tona të anëtarësisë dhe po bëja disa telefonata. Po flisja me një zonjë e cila po më tregonte për disa nga problemet që kishte me kishën ku kishte shkuar deri tani. Folëm për hapat që ajo mund të ndërmernte dhe ajo nuk erdhi në kishën tonë por u kthye në kishën e saj, duke shpresuar që do t'i trajtonte problemet në një mënyrë biblike.

Ditën që po përgatisja këtë emision kisha në mendje dy organizime të veçanta. Një prej tyre është që kam qenë duke përgatitur një leksion për një prej pjesëve më të vështira në Dhiatën e Re – Romakëve 9 për ta prezantuar në konferencën tonë vjetore për pastorët. Unë jam një prej katër pastorëve që do të prezantojmë pikëpamje të ndryshme mbi këtë pjesë madhështore të Shkrimit për të cilën të krishterët kanë debatuar për shekuj me radhë. Por një arsye pse aleanca e kishave tona po e bën këtë gjë është që dëshirojmë të demonstrojmë para gjithë pastorëve, në mënyrë të veçantë para atyre të rinjve, që disa çështje janë të një rëndësie dytësore. Edhe pse mund të kemi opinione dhe bindje të forta për ato që besojmë, këto bindje i mbajmë me përlutje dhe në një mënyrë që i nderon të tjerët. Ashtu sikurse e kam thënë edhe më parë, këto gjëra kapen dhe nuk mësohen.

Ka dhe diçka tjetër që ka qenë duke ndodhur në jetën time. Duhet të kem shumë kujdes sesi e ndaj këtë gjë. Unë dhe bashkëshortja ime kemi kaluar një përjetim ku jemi lënduar thellë prej veprimeve të të tjerëve. Për disa muaj jemi përleshur me ndjenjat tona. Kemi folur për to, jemi lutur, kemi kërkuar këshillë nga njerëz të tjerë të mençur që mund të na mbështesin dhe që do tregohen objektivë dhe të sinqertë me ne. Më në fund, erdhi dita kur unë dhe gruaja ime duhej të shkonim tek këta njerëz dhe të flisnim për ato që kishin ndodhur dhe çfarë na kishin bërë ne.

Siç mund ta imagjinoni, kjo ishte e vështirë. U ndjeva shumë në siklet. Nuk dëshiroja të thosha ato që duhej të thosha. Po kështu edhe gruaja ime. Tashmë kishim vendosur që nuk do t'u nxirrnim inatin por do thoshim të vërtetën me dashuri. Ne gjithashtu shkuam me pritje reale që ata me të cilët do flisnim kishte të ngjarë të mos na kuptonin, të paktë jo menjëherë. Por kishim vendosur që kjo gjë do ishte në rregull. Dëshironim të mbillnim fara në zemrat e tyre që të kishin mundësi të mendonin, të flisnin me Zotin, dhe u thamë që nga ana jonë më e pakta që dëshironim ishte që të binin dakord me ne për t'u

lutur për këto gjëra. Këtë gjë bënë. E mbyllëm bisedën. U lutëm, u takuam, u përqaftuam, i falënderuam dhe u thamë që do t'i takonim të dielë në kishë për të adhuruar Zotin së bashku.

Pali i tha Evodisë dhe Sintikes, jetoni në harmoni me Zotin. Kini të njëjtën mendje në Zotin. Ju dhe unë kemi të njëjtën mundësi për të treguar dashuri dhe përgjithësi si ajo e Krishtit. Le t'i sjellim gëzim zemrës së Atit tonë qiellor duke qenë burra dhe gra që sjellin paqe dhe harmoni.